

POARTA MAGICIENILOR

Redactor: Clelia Ifrim

Tehnoredactor: Ameluța Vișan

Coperta: Monica Balaban

Ilustrații interior realizate de autoare cu ajutorul soft-ului android Imagine: AI Art Generator pentru generare a imaginilor utilizând AI cu abonament Lifetime Premium conform comenzii GPA.3339-0353-2280-83178 din 31.08.2023 și prelucrate mai apoi de aceasta cu soft-ul de editare de baza Android

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ȚIGU, ANDRA

Poarta magicienilor : roman / Andra Țigu. - București : Cișmigiu Books, 2023

ISBN 978-606-28-1678-0

821.135.1

DOI: (Digital Object Identifier): 10.5682/9786062816780

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată fără acordul Cișmigiu Books

Copyright © 2023

Cișmigiu Books este un imprint al Editurii Universitare

Editor: Vasile Muscalu

B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București

Tel.: 021 – 315.32.47

www.editurauniversitara.ro

e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021.315.32.47/ 0745 200 718/ 0745 200 357

comenzi@editurauniversitara.ro

www.editurauniversitara.ro

ANDRA ȚIGU

POARTA MAGICIENILOR

roman

CÎȘMIGIU
books

Capitolul 1

Un străin. Un prieten

Tu la ce te gândești? Te pierzi vreodată în gânduri? Eu mă pierd în cele mai mărunte gânduri și chiar îmi place mult să fac asta. Îmi place să mă gândesc la ce fac unii, alții sau de ce se întâmplă lucruri și, astfel, mă trezesc lovind aceeași sabie neîncetat până metalul aproape dispare. Câteodată e greu ce fac, dar am primit asta în dar de la părinții mei, e biletul meu către un viitor bun și fără griji... cel puțin așa am fost asigurat. Am muncit din greu ca să pot face ce fac azi și nu m-aș putea vedea făcând altceva. De la opt ani muncesc și am avut cel mai bun profesor. Mica mea fierărie care încă funcționează e dovada priceperii tatălui meu și a dragostei sale pentru metale, pe care a reușit să mi le dăruiască și mie, un cadou extraordinar.

Pereții pătați de funingine și podeaua acoperită cu un strat de cenușă stau mărturie numeroaselor ore de muncă trudite între pereții săi. O nicovală și o selecție de ciocane și clești te îmbie să te apuci de treabă, la orice oră din zi sau din noapte. Pereții sunt căptușiți cu rafturi pline cu unelte atent aranjate, resturi de metale și piese finisate, gata de a fi folosite sau vândute sătenilor. A ajuns foarte cunoscută datorită tatălui meu dar și a

iscușinței mele și da, spun cu mândrie că e a mea deși am doar șaisprezece ani, dar o spun și cu tristețe pentru că am plătit un preț prea mare pentru ea.

Tu ai puteri magice? De multe ori mi-am dorit să fi putut face vrăji. Cu siguranță nu mă aflam acum în această situație și, în plus, mi se pare că m-ar fi scăpat de atâtea lucruri inutile de făcut, cum ar fi să îmi fac patul dimineața sau să îmi pregătesc mâncarea sau să crăp lemne de foc. Dar, chiar și dacă ar exista magia, nu sunt eu atât de norocos să mă găsească tocmai pe mine. Pe

mine m-au găsit puterea și răbdarea. Fără ele nu știu cum aș fi reușit să termin toate comenzile de până acum. Cât lucram cu tata, făceam săbii și scuturi pentru soldați. Acum trăim alte vremuri, sătenii vin la mine pentru cuțite de vânătoare, topoare și furci și rar pentru câte o sabie de pus în vitrină. Mai nou, fac și garduri, colivii, oale și tigăi, potcovesc chiar și cai și orice comandă e binevenită atâta timp cât mă ajută să îmi țin mintea ocupată.

O casă pustie la capăt de sat mi-a rămas în grijă. Grădina, cândva plină de viață, e acoperită acum de buruieni, o amintire a vremurilor mai fericite, de mult apuse.

Mirosul de metal încins e pregnant în toată casa, mai puțin în bucătărie; aici, ierburile pe care mama le-a atârnat de grindă, te învăluie. Mentă, salvie și tei și alți câțiva zeci de saci mici cusuți chiar de ea te îmbată cu arome fel de fel. De altfel, cred că de aceea îmi și place să dorm aici, mă simt în siguranță, mă simt îmbrățișat, mă simt fără griji. Canapeaua ponosită pe care o avem de când mă știu e cel mai confortabil loc din lume și nu aș da-o pe nici un pat nou-nouț luat sâmbăta din Târgul Mare din satul vecin. Rafturile gem la orice adiere de vânt sub greutatea borcanelor și sticlelor de tincturi pe care nu m-a lăsat inima să le arunc, chiar dacă nu știu la ce mă mai ajută. Ghimbir, rozmarin, cimbru, anason, scorțișoară, mușețel sunt doar câteva din cele cunoscute mie și alte zeci cărora le citesc aproape în fiecare seară etichetele. Parcă mi-ar fi plăcut să stau mai mult cu mama, să învăț de la ea mai multe. Știa întrebuițarea oricărei plante și numele lor în limba veche și reușea să-i ajute pe toți cei care îi cereau ajutorul. Făcea amestecuri de plante care mai de care mai ciudate și utile și îmi pare tare rău că eu știu doar cum să repar o tuse măgărească cu ceai de ceapă și cimbrisor și cum să îmi prepar crema de galbenele atât de necesară pentru toate rănile provocate în atelier. Nu s-a prins mai nimic de mine deși multe cred că mi-ar fi folosit.

Totul e prăfuit în rest; nu m-am atins de ele de mult, până și ca să mănânc stau în pivniță unde iau două, trei înghițituri direct din borcanul sau butoiul care îmi priește și fug înapoi la treabă. Încă am de toate aici. Rânduri de rafturi aliniază pereții, pline cu fructe și legume

conservate, butoaie de carne în untură și pește murat, sticle prăfuite de vin, bere și hidromel. Și, chiar dacă aerul nu e cel mai îmbietor aici, simt cumva că nu are rost să mai fac deranj cu mâncarea prin casă. Acolo e locul unde se adună o familie, iar eu nu mai aveam de mult una.

Îmi plăcea când doar îl ajutam pe tata și mai aveam timp și de altele. Oricât de strict era, tot mă lăsa să mai ies la joacă cu copiii și să îmi văd de ale mele. Tata era un om masiv și blând, avea mâinile muncite, grele, dacă făceam vreo boacăna, dar cuprinzătoare și calde seara, când îl prindeai în toane bune după două, trei pahare sănătoase de hidromel și te lua la o horă în jurul mesei din bucătărie. Îmi lipsesc râsetele de la masă și poveștile lui încâlcite și pline de tâlc, îmi lipsește să îi văd împreună și să fim împreună, îmi e dor... și cam așa adorm în fiecare seară.

E dimineață devreme; mă trezesc sunete de metal bătându-se gălăgios deolaltă. Mijesc ochii și văd lumina verzuie încă pâlپând în lampă, cu o ultimă suflare. Îmi e ciudă că am risipit o lumânare doar din neglijență. Abia deslușeam formele din cameră dar zornăitul se apropia tot mai mult de ușa mea. E o dimineață răcoroasă de toamnă și o ceață ușoară se apropie lent către sat.

– Neața'...! bate acum în ușă cineva cu toată puterea. Bună-dimineața! strigă și mai tare.

Mă ridic aproape leșinat din pat, cu grijă să nu mă lovesc de ceva și crăp ușa încet.

– Neața bună! Io mi-s Niar și vin din Nord, îmi zice o voce veselă și plină de energie. Am înțeles că 'mneata mă poți ajuta! vorbea el mult prea tare.

– Bună dimineața..., zic eu lipsit de vlagă. Poate că pot, poate că nu... Dar ce s-a întâmplat?

– Da', uite, mi-au crăpat două roți la căruța și nici caii nu o duc pre' bine, ar trebui potcoviți.

– Cât ai de gând să rămâi prin sat?

– Nu pot foarte mult să stau că tre' s-ajung la Târgul Mare să vând toate astea..., și îmi arată căruța burdușită de lucruri. Arăta ca o casă plină cu tot felul de obiecte, de la tigăi la lăntișoare, de la oale la borcane și cam tot ce nu a mai vrut să țină el în casă (și așa se explicau și toate zornăielile).

– Te pot ajuta, dar să știi că durează ceva. Poți să lași astea aici și să mergi la han mai în vale, poate vrei să și mănânci ceva.

– Și să risc să mi se rătăcească ceva de prin Cuib? De unde vin eu, nu poți lăsa nici un ac nesupravegheat. Neah... rămân pe-aici, poate te pot ajuta cumva și să ies și la un preț mai bun.

– Hai, atunci, înăuntru că vedem noi cum facem! Și, fără să mă simt jignit de aluzia lui la dispariția lucrurilor, l-am invitat în casă. Scuză-mă pentru deranj, dar nu prea mai am timp și de lucruri gospodărești..., am zis eu puțin rușinat, uitându-mă la praful de un deget de pe mobilierul din casă.

Am luat o cârpă de pe spătarul unui scaun și am șters în grabă un colț de masă și un scaun ca să se poată așeza. Nu era cel mai îngrijit loc din casă, de fapt nici un loc din casă nu mai era îngrijit. Masa de lemn cioplită grosier era folosită în trecut și ca banc de lucru, și ca loc de luat masa, dar acum doar muștele sau furnicile se mai așezau la ea.

– Nu-i niciun bai! Mă așteaptă acasă șapte copii, deși nu-i văd foarte des, să-ți spun sincer, așa că nu te gândi că mă sperie puțin praf.

– Oooo! Dar nu aud prea des de familii așa numeroase! Să vă trăiască!

– Mulțam! Mulțam! Nu pot zice același lucru despre tine... cam pustiu pe aici.

– Pai da, cam așa e! am zis eu și m-am grăbit la dulap să iau un tricou curat, ca să pot evita să dau mai multe explicații.

– De mâncat, vreți ceva? Nu am cine știe ce, dar sigur ceva să vă potolească foamea găsesc prin pivniță.

– Sincer, nu vreau să te refuz că am avut o noapte lungă și mă roade puțin stomacul.

Am fugit repede până în pivniță și am pus pe o farfurie o bucată de slănină, un colț de pâine și câteva cepe. I-am clătit apoi un cuțit și o farfurie într-o găleată cu apă și l-am servit pe musafirul meu la colțul mesei.

– Da' niște ceai nu ai? Că văd că e plin de ierburi pe la tine. Nu am mai băut unul de mult și parcă ar merge ceva cald în dimineața asta răcoroasă.

Am aprins repede focul în șemineul de piatră, de parcă primisem un ordin și am pus ceaiul să se facă. Un ceai de mentă, mi-am zis, să merg la sigur că nu va păți musafirul meu ceva.

– Ce te aduce prin zonă? Ești destul de departe de casă, nu?

– Păi, cu atâția copii, ai și multe cheltuieli..., oftează Niar lung..., și banii se fac destul de greu în ziua de azi... Așa că încerc să-i scot de unde pot, merg la târguri în speranța că cineva tot găsește ceva pe placul lui din toate câte am. Nevasta croșetează, fata face bijuterii, băieții mai aduc una alta pe acasă, primite sau aruncate de alții, niciodată furate. Suntem oameni cinstiți și încercăm să ne ducem traiul cum putem.

– Și ce se vinde cel mai bine?

– Acum începe lumea să cumpere șoșoni și pulovere... cu restul nu prea am succes și e și greu cu tocmeala... eu vreau să fac bani, clienții vor să țină de ei și mă fac înțeleș destul de greu prin părțile astea. Da' văd că ai ceva lipici la oameni, zice el după o scurtă pauză. Te știu de nici juma' de oră și deja mă simt ca acasă. Nu vreau să profit și mai tare de bunătațea ta, dar nu ai vrea să vii cu mine la târg? Mi se pare că ai avea nevoie de o ieșire și poate mă ajuți și cu vânzarea, că doar cunoști mai bine năravurile oamenilor de pe-aici.

Am rămas puțin pe gânduri. Să merg la târg presupunea să ies din hainele jerpelite de lucru, să fac și baie... Ce-i drept, nici nu îmi aduceam aminte când văzusem ultima dată târgul, puteam să profit să mai cumpăr una, alta pentru acasă; dar nici nu știam dacă mai am haine curate în dulap și aveam doar o zi să fac toate astea și să îi și rezolv toate hibecele de la căruță. Dar nici nu voiam să îl refuz, avea ceva ce mă liniștea, mă simțeam confortabil, îmi aducea aminte de tata...

– Nah, ce zici?

M-am și speriat când m-a întrebat; eram așa cuprins de toate gândurile, încât nu am realizat că, în ultimele două minute, am rămas uitat la ceai, învârtind într-una în el.

– Aaaa... da, da, nu mi-ar strica. Mi-am arătat gropița din obraz cu un zâmbet forțat și apoi m-am uitat cu tristețe la hainele de pe mine.

– Atunci, hai să trecem la treabă că îndată trebuie să plecăm și tu mai ai nevoie și de timp să te ferchezuiești. Un vânzător trebuie să arate impecabil ca să își atragă clienții și, la cum stăm acum, nu s-ar apropia prea mulți oameni de noi, râse el în hohote și își sorbi ultima gură de ceai.

După cum ne-am înțeles, ne-am și apucat de treabă. Am aprins focul în atelier, am deshămat caii și i-am priponit să se adape. Avea doi armăsari negri foarte bine îngrijiți, puteai să juri că participă la concursuri cu ei și nu că îi poartă toată ziua pe drumuri.

– Frumoși, ha? Cam bătrâni acum dar își fac treaba încă foarte bine, zise el cu admirație când observă cât de atent mă uitam la cai.

– Da, prin zonele astea nu vezi des așa cai țăntoși! Au nechezat ei puțin la atingerea mâinii mele dar le-am șoptit să stea liniștiți și, brusc, s-au oprit și m-au urmat.

Lui Niar nu îi venea să creadă. Dar cum? Nici pe mine nu mă ascultă întotdeauna!

– Când ai învățat să lucrezi cu caii? Că nu ai niciunul prin curte, spuse el suprins.

– Am potcovit câțiva de când mă știu. Nu zic că mă pricep dar, câteodată, și eu cred că vorbim aceeași limbă. Ciudat, nu? Țin minte că am primit odată un cal foarte năzdrăvan la potcovit. Era tânăr, neliniștit și l-a fugărit pe tata prin toată curtea. Nu a reușit nicicum să îl liniștească. Cum am ajuns eu de la școală, s-a apropiat de mine. Tata a țipat din fundul curții să nu mă apropii de el că sigur mă lovește, că e năvălaș. Eu doar i-am spus să stea liniștit că e în siguranță... nu știu ce a înțeles el, dar mă urma peste tot și nu făcea un pas fără să îi spun eu. Nu ne venea să credem, iar tata era foarte contrariat și încerca să găsească explicații. Până am terminat de potcovit, era convins că îi plac doar copiii și că sigur a fost bătut de ceva adulți de se speria așa ușor de ei.

– Nu știu cât e de normal, dar sigur te ajută mult acest dar în meseria ta. Crede-mă, e un dar, nu vezi asta pe toate drumurile! Niar mă privea suspicios.

Mi-am luat șorțul și ochelarii de protecție încropiți de tata din resturile de prin atelier. El m-a învățat că orice trebuie refolosit și nimic risipit, trebuie doar să fii suficient de creativ. L-am pregătit și pe Niar, deși el bombănea într-una că se pricepe și că nu are nevoie de nicio protecție. Am avut noroc că, deși era trecut de cincizeci de ani, nu era cu mult mai mare decât mine și, chiar de era destul de bine făcut, i s-au potrivit toate de minune. Era bine să lucrez iar cu cineva sau măcar să am o companie.

– Că tot am vorbit de daruri speciale, sunt ceva legende prin locurile astea? Ceva povești să sperie copiii

sau să indigneze vreun adult? Îmi plac mult lucrurile astea și, ori de câte ori am ocazia, ascult cu mare interes orice zvon, orice mă poate ajuta să mai împlânzesc micile bestii de acasă.

– Nu m-ai prea nimerit aici. Am crescut cu Bau-Bau și asta nu pentru mult timp pentru că, intrând în atelier de mic, am avut treabă cu altele. Prin sat mai umblau povești cu necunoscuți care fură copiii noaptea dacă ies din casă sau ceva creaturi prin mijlocul pădurii – asta tot ca să nu mergem singuri pe acolo. Mă gândesc că, dacă cutreieri pământurile de atâta timp, ai auzit câteva povești demne de luat în seamă. Nu văd ce ar mai putea să te surprindă.

– Da! Unele sunt chiar fascinante, mă și mir de unde atâta imaginație. De la Baba Cloanța, vârcolaci și strigoi la nereide, iele și driade, am auzit tot felul de povești. Dar cel mai mult îmi plac cele cu vrăjitoare, care fac vrăji, care fac leacuri și descântece, care citesc gândurile sau au te miri ce puteri. Astea de multe ori îi sperie și pe cei mai bătrâni, nu doar pe năzdrăvanii mei. Este una mai recentă pe care am auzit-o deja în vreo trei sate venind încoace. Nu știu cum au născocit-o și pe asta, dar sigur o vreme am liniște acasă după ce le-o spun copiilor. Se zice că umblă o creatură din sat în sat, o vrăjitoare mică și subțirică care poate să dispară oricând își dorește și poate să ia cu ea tot felul de lucruri. Eu cred că e doar un hoț desăvârșit care și-a ascuțit talentele în ale furatului și evadării dar mulți se jură că au văzut-o dispărând dintr-o dată în timp ce încercau să

o prindă și nu au mai găsit nici urmă de ea. Într-un sat se zicea că au ieșit toți de la un han și au încercuit-o și, când să se arunce asupra ei să o prindă, s-au lovit unii de alții și fata dispăruse (și aici cred că licorile speciale de la han și-au spus cuvântul, dar vorba e vorbă și te și minunezi de la ce pleacă câte-o poveste și cum ajunge la urechile tale). Unii chiar susțin că au acasă bucăți din hainele ei sau șuvițe din părul ei arămiu cu care au rămas încercând să o prindă. Am impresia că încearcă cu tot dinadinsul să se dea în spectacol. Dar da, e o poveste bună de speriat copiii care nu stau locului sau care vorbesc cu străinii. Ideea că îi poate lua cineva de lângă noi și să dispară pentru totdeauna sigur îi va îngrozi.

– Da, chiar e de speriat să dispari de lângă părinți, am zis, începând să bat tot mai tare în fierul de pe nicovală.

– Ușor, ușor, băiete, nu aș vrea să facem roata de la început!

– Scuze! Mă pierd ușor câteodată...

– Nu am vrut să ating un subiect sensibil, dar să știi că am observat că ești singur pe-aci. Și să știi că, de multe ori, ajută să vorbești despre cele întâmplate, mai ales cu un străin, nu te judecă, nu-ți poartă ranchiună, maxim îți dă niște sfaturi gratuite de care poate nici nu ai nevoie. Îmi zâmbește și îmi pune mâna pe umăr prietenește, moment în care, cu cealaltă mână, se apropie prea mult de cuptor și ajunge cu cotul la foc, bluza croșetată se aprinde instant, eu las ciocanul din mână și mă arunc asupra găleții cu apă, o apuc și arunc

apa pe el. Focul se stinge și el scapă cu o rană ușoară, o sperietură pe cinste și cu o gaură iremediabilă în bluză.

A plecat bombănind spre căruță. Am mers și eu încet după el să văd dacă are nevoie de ceva.

– Sigur găsesc o altă bluză prin Cuib, a zis el, cu capul aplecat într-o valiză veche. Pe asta o duc acasă la Maia și o repară ea cât ai clipi.

– Îmi pare rău că s-a întâmplat asta. Să știi că ai dreptate, m-am trezit eu spunându-i, în timp ce îl ajutam să-și bandajeze mâna. E mai bine să vorbești, dar de multe ori nu știi cum să o faci.

– Eu sunt numai ochi și urechi dacă e nevoie.

– Se întâmpla iarna trecută, am zis eu după câteva secunde de pauză. Ai mei au lucrat toată ziua în sat să ajute la pregătirea bradului de Crăciun. Nu știu exact tot ce au făcut sau cu cine s-au întâlnit dar știu clar că două zile mai târziu nu se puteau ridica din pat, aveau frisoane și abia puteau să vorbească. Părea a fi o răceală dar, oricât am încercat să am grijă de ei, starea lor se înrăutățea. Au venit și doctorii și, orice leacuri au încercat, nu au dat roade. Mulți din sat ar spune că ai mei au fost vrăjiți dar cine mai crede și în prostiile astea?! Cum nici o magie din lume nu îi poate aduce înapoi, sunt sigur că nicio vrajă nu a fost suficientă să îi doboare. Le-a venit vremea, chiar dacă prea devreme și atât a fost. De multe ori mă minunez că eu nu am pățit nimic și, la fel de multe ori, îmi doresc să fi luat și eu ce au avut ei și să ne ducem împreună.

– Nu vorbi prostii! Sigur că ți-a fost greu și multă vreme poate încă îți va mai fi. Dar lumea e mare și mă gândesc că îți e dat să faci multe încă, de ai reușit să scapi. Spune-i destin sau cum vrei tu, dar toate lucrurile se întâmplă cu un motiv și, dacă am învățat ceva până la vârsta asta, e că nu știm ce ne rezervă viitorul dar, în mare măsură, ni se schimbă după deciziile pe care le luăm. La cum te văd, sigur te așteaptă lucruri mărețe și, o dată ce ridici capul din pământ, poate că o să le și descoperi!

– Da, sigur, am spus eu ironic și m-am întors la roțile mele. Mă gândeam câtă dreptate a avut, chiar m-am simțit mai ușurat dar și el parcă vorbea tot dintr-o pildă într-alta. M-a umflat râsul la gândul că primisem încurajări și sfaturi cât pentru tot anul.

Vreo trei ore m-a lăsat singur, am reușit să rezolv crăpăturile de la roți și m-am dus să le montez. L-am găsit pe Niar moțând într-un hamac în razele soarelui de septembrie. Puteam să jur în acel moment că, orice aș avea nevoie, el ar putea să scoată din căruța lui. M-a ajutat să montez roțile și ne-am îndreptat apoi către cai, să îi rezolvăm și pe ei.

– Nici nu știu de când nu a mai arătat atât de bine, zise el, uitându-se peste umăr către Cuib. Mulțam! Cât face?

– Cinci arginți! Sună bine? Și, dacă vând ceva de prin Cuib la târg, îmi mai lași cât crezi tu.

– În asta intră și potcovitul? zise, puțin mirat că nu am încercat să îl jecmănesc.